

NO

Mareille Boersma

B

als je niemand meer hebt...

DY

DE CRIME COMPAGNIE

MARELLE BOERSMA

Nobody

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2014 Marelle Boersma

Omslagontwerp Studio 100%

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag © Maren Becker / Trevillion Images

ISBN 978 94 6109 118 5

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*Als er weinig bewijzen zijn, is het dan niet waar?
Om het te kunnen stoppen, moeten we het geloven.*

Dit verhaal is gebaseerd op waargebeurde ervaringen. Om anonimiteit van het slachtoffer te waarborgen, zijn alle namen verzonnen en is het verhaal in een fictieve setting geplaatst.

PROLOG

Ik kijk neer op een meisje met een lege blik in haar ogen. Ik zie dat ze niet anders kan dan dit te laten gebeuren, omdat ze weet dat verzet geen zin heeft. Ze is niet vaak alleen. Ook nu niet. Ze wordt niet met rust gelaten, anderen bepalen haar leven. Haar lichaam is te vaak opgeëist door mensen die het als hun eigendom beschouwen. Haar lichaam moet pijn lijden. Afgebeeld worden, misbruikt worden. Het is te zwak om zich te verzetten. Zelfs haar geest behoort hún toe.

Als ik zo op haar neerkijk, zie ik dat ze best een mooi gezichtje heeft. Dat meisje ben ik niet. Nee. Anders zou ik niet op haar neer kunnen kijken. Ik ben iemand die voor haar wil zorgen, die de zware lasten van haar overneemt. Iemand die opstaat om de pijn te dragen zodat ze dat zelf niet hoeft te doen. Ik help haar als het haar even te veel wordt.

Ik zie een meisje dat heeft geleerd dat haar lichaam niet alleen van haar is. Ze heeft afstand van haar lichaam moeten nemen. En nu van nog veel meer. Het is jammer dat het zo moet lopen, maar dit is wat ze haar ingeprent hebben. Dit heeft ze geleerd. Zo is ze geprogrammeerd.

Ik ben jonger dan zij, maar we kennen elkaar goed. Samen redden we het beter dan alleen. Tot nu toe.

Hier heeft ze al vaak gestaan, maar dan kon ze het toch niet. Ze zoekt nu de zachtheid van het water. En van de kou waaruit ze al tijden bestaat. Het is net alsof het zo klopt, het water haar thuis is. Haar lege blik richt zich op de vele spelonken waar het water doorheen stroomt. De Dieze zal haar beschermen. Nu zullen ze samenkomen, samenvloeien, alsof dat zomaar kan. Een vreemde speling

van het lot, omdat ze zelf uit elkaar is gerukt en nooit uit slechts één persoon heeft bestaan. Het was soms makkelijker voor haar om helemaal weg te zijn en niet meer te voelen.

Ik kijk neer op het meisje en weet dat het zorgen voor haar nu stopt. Het is bijna voorbij. Voor haar en dus ook voor mij.

Onrust regeert de klas, ook al doe ik mijn best om de leiding te nemen. Normaal is deze groep makkelijk, maar zelfs Lynn zit meer met haar rug naar me toe dan dat ik haar gezicht zie.

‘Lynn! Jouw antwoord graag.’ Mijn woorden knallen door de ruimte. Als ik haar gezicht wit zie wegtrekken, heb ik direct spijt van mijn uitval.

‘Ik... Ik heb niet opgelet.’ Haar blik duikt naar beneden.

‘Wat was er dan belangrijker dan het bediscussiëren van wat George Orwell heeft geschreven?’

‘Niets, mevrouw Fransen.’

‘Daar leek het anders niet op.’ Ik strijk over mijn voorhoofd. Als ik zie dat het meisje steeds verder tussen haar schouders duikt, laat ik mijn hand vallen. Maar de irritatie die gevoed wordt door een knijpende hoofdpijn, blijft gewoon hangen. De broeierige warmte is gedurende de dag alleen maar erger geworden, wat het er allemaal niet beter op maakt. Nog een paar minuten dan zit deze langste dag van de week er weer op. Qua lesgeven, tenminste.

‘Niels?’ De jongen zit al vijf minuten met zijn vinger omhoog te wiebelen op zijn stoel. Ik kies voor de makkelijkste oplossing door hem het woord te geven.

‘Ik denk dat het een verrassend actueel verhaal is,’ brandt de jongen los. ‘De Amerikaanse overheid die spioneert via Google, Facebook en telefonie. Het Big-Brotherregime is op dit moment realiteit geworden.’

‘Big Brother. Pfff, zo 1984,’ steunt zijn buurman, waarna de net herwonnen orde weer verstoord wordt.

Ik probeer stoïcijns door te gaan. ‘Welke zin uit het boek is jou bijgebleven?’

Niels schuift zijn te dikke billen bijna onder zijn leuning door naar achteren. ‘*Two plus two equals five*, mevrouw Fransén.’

Ik ben blij verrast dat de jongen exact mijn eigen idee verwoordt. ‘Aha, een zin die vragen oproept. Lynn, kun jij uitleggen wat de schrijver hiermee heeft proberen te zeggen?’

Haar ogen zijn te groot voor het smalle gezicht dat zacht omvat wordt door lang zwart haar. Gedurende een kort moment blinkt er angst in haar blik, of verbeeld ik me dat maar? Lynn is een slimme leerling, het is jammer dat ze zichzelf zo in de weg zit.

‘*Two plus two equals five*, Lynn,’ herhaal ik.

Ze schraapt haar keel. ‘Als alle rekenkundige begrippen veranderd worden, kan twee plus twee zomaar vijf worden.’

Net als ik om opheldering wil vragen gaat ze al verder.

‘Ik bedoel, als je maar lang genoeg in een bepaalde richting wordt geduwd, ga je alles geloven. Want wie bepaalt eigenlijk of iets waar is of niet?’ Ze kijkt me bijna uitdagend aan, terwijl de klas haar adem inhoudt.

Dan gaat de bel. Het lijntje dat tussen onze ogen gesponnen is, blijft nog enkele seconden intact voordat rondlopende klasgenoten het verbreken. Iedereen stormt het lokaal uit, als een roedel wilde honden die een vers kadaver heeft gespot. Ik ben allang blij dat ik dat niet ben. Met mijn gedachten bij de avond die voor me ligt, stop ik mijn spullen in mijn tas. Even glijdt mijn vinger over de gevlochten franje op de flap. Gekregen van hém. Zelfs het ontbijt was romantisch tijdens dat weekend in Budapest. Niet aan denken.

Pas als ik de lichten uit wil doen, zie ik haar staan, achter in de klas. Lynn leunt tegen het kozijn van het raam.

‘Lynn, ga je mee?’

Geen reactie. Ze staart onafgebroken naar buiten.

‘Ik ga afsluiten.’

Ze schudt haar hoofd in een korte reflex, alsof ze uit een trance

ontwaakt. Pas als ze een paar passen in mijn richting heeft gezet, kijkt ze me aan. Haar lippen zijn op elkaar geklemd, de angst zit diep verstopt in haar ogen. ‘Hij is er weer.’

*

‘Wil je een kop thee?’

Ze schudt heftig haar hoofd, waarbij haar lange haren soepel meedeinen.

‘Water dan?’ Ik overhandig haar een plastic bekertje, dat ze voorzichtig aanpakt.

Als ik een stoel naast haar zet, en daarbij haar arm zacht aanstoot, schuift ze verschrikt een stukje op. De ‘hij’ was verdwenen tegen de tijd dat ik bij het raam was. Het had haar dusdanig van haar stuk gebracht dat ik haar niet zomaar kon laten gaan. Dit ging niet alleen maar om een verbroken relatie, er was meer aan de hand. Zelfs met een hoofdpijn die als een ronddrillende kogel mijn hersens bewerkte, was dat me duidelijk.

‘Ik had niet verwacht dat hij er weer zou zijn.’ Lynn heeft alleen maar oog voor haar friemelende vingers die over het bekertje bewegen.

Er vallen me woorden op, maar ik stel de vragen daarover nog even uit. ‘Wie is hij?’

‘Hij stond bij mijn scooter. Ernaast. Echt niet normaal. Naast mijn scooter.’ Ze zucht de korte zinnen naar buiten.

‘Waar ken je hem van?’

‘Net op tijd. Ik heb hem net op tijd gezien.’

‘Lynn, wat wil die man van je?’

Ze kijkt op en staart me aan alsof ik iets belachelijks heb gevraagd. ‘Hij wil mij.’

Alles wat ik daarna nog aan haar vraag, wordt met een schouderophalen beantwoord. Er volgen wat losse woorden die nergens op lijken te slaan, maar die bij mij naar binnen branden.

‘Ik moet weg,’ zegt ze dan. Ze strijkt haar haren uit het gezicht

en gooit met een nonchalant gebaar de rugzak over haar schouder.

‘Wil je dat ik meeloop?’

Ze lijkt er even over na te denken, maar schudt dan haar hoofd. ‘Hij is weg,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik zag hem toevallig staan. Gewoon mazzel.’ Dan loopt ze het lokaal uit. Haar water blijft onaan-geroerd op tafel achter.

Ik pak mijn thee en loop naar het raam. Het schooljaar is nog maar net van start gegaan, maar ik proef nu al dat dit meisje me bezig gaat houden. Ik staar naar buiten, naar de vele leerlingen die nog in groepjes samenplakken. Onder de grote linde vormt de zon gefragmenteerde lichtvlekken op het schoolplein. Een stippel-deken van licht op een grijze ondergrond. De lauwe thee smaakt naar niets.

Als ik Lynn onder de takken van de boom door zie lopen, valt me op hoe mager ze is. Een strakke zilvergrijze broek omvat haar lichaam alsof het anders uit elkaar kan vallen. Ze is compleet gefocust op haar knalrode scooter terwijl ik mijn ogen over de omgeving laat zwerven, op zoek naar iemand die haar angst aan heeft gejaagd. Die op haar wacht. *Hij wil mij*. Dat zei ze toch?

*

Het is vrijdagavond. En dan kan hoofdpijn nooit een excuus zijn; je vraagt je zelfs niet eens af of je wel of niet zult gaan. Daarvoor zijn de avonden met Edo te waardevol. En dus mik ik een gram paracetamol in mijn mond en spoel het mijn lichaam in met koud water. Een douche, een smeerbeurt met geurige bodycrème, wat gel in mijn korte coupe en de truc van de juiste lijntjes en kleurtjes rond mijn ogen doen de rest. Ik fluit zelfs als ik de trap van mijn appartement afdaal, waar ik alweer zes jaar woon. Onvoorstelbaar dat ik nog steeds de stap naar een eigen huis niet heb gezet. In de begintijd liep ik met een opgetrokken neus over de galerij, groette andere bewoners alleen maar binnensmonds en wist dat ik mijn langste tijd in de flat al na een maand zou hebben gehad. Ik zou

weer een nieuwe liefde vinden en samen gelukkig worden in een eengezinswoning.

Hoe anders is het gelopen. Edo heeft mijn blik op de toekomst veranderd. Hij bleek geen eendagsvlieg, hoewel hij wel een één-dag-in-de-weekvlieg bleek te zijn, maar toen had ik mijn verwachtingspatroon al bijgesteld.

Als ik langs het station rijd, zie ik een rode scooter staan. Hij valt me extra op door de enorme hondenkop die op de achterkant is geplakt. Heb ik die niet eerder gezien? Is het de scooter van Lynn? Maar hoe ik ook probeer het beeld terug te roepen, het lukt niet. Het meisje dwaalt meteen weer door mijn hersens. Met een schok komt haar immense kwetsbaarheid in mijn herinnering.

Als ik mijn auto in het centrum van Den Bosch geparkeerd heb, blijf ik nog even zitten. Ik denk terug aan een opmerking van een ander meisje die een week geleden iets had gezegd over een man die op een verdachte manier rondhing bij de noodlokalen. Ik hoorde het pas de volgende ochtend in de lerarenkamer van Mirjam die het voorval plompverloren in de groep gooide. De politie waarschuwen was geen optie, dat vond iedereen. De man kwam de school niet binnen en dus deed hij niets verkeers. De politie zou er nooit werk van maken als iemand zich buiten het schoolterrein bevond. En terecht natuurlijk, hoewel iedereen het erover eens was dat we het goed in de peiling moesten houden. En nu dit. Was het dezelfde man? Hadden deze twee incidenten met elkaar te maken?

Ik zucht diep, pak mijn tas van de rijdersstoel en stap uit. De eerste druppels vallen als ik net de straat in loop. 'Eerst nog drie blokken lopen,' mompel ik gefrustreerd. 'Altijd die drie blokken van het hotel. Alsof iemand daarop let.' De afspraak begint me tegen te staan. Waarom komt hij niet gewoon bij mij thuis? Wat mij betreft mag hij zijn auto tegen mijn voordeur aanzetten, ook al weet ik dat hij dat nooit zal doen. Zelfs onze auto's mogen elkaar alleen op school ontmoeten.

Met mijn neus weggedoken in zijn borsthaar voel ik de kloppende heftigheid van het orgasme langzaam wegtrekken. Nog een nashok in mijn onderbuik. Daarna valt een heerlijke loomheid over me heen en ik gaap uitgebreid.

‘Was het lekker?’

‘Hm-m.’

‘Dat was een goeie, hè?’

Ik zwijg en vraag me af waarom mannen altijd de behoefte hebben te horen dat ze het goed gedaan hebben. Het zou niet in me opkomen om na zijn ontlading te vragen of ik goed meebewoog, mijn spieren op de goede manier aanspande en of ik precies op het goede moment stopte. Zoiets voel je aan. Hij komt toch niet voor niets klaar? Bovendien weet je na jaren samen vrijen wel of een orgasme goed is of niet.

En dus gaap ik nog maar eens en nestel me in het holletje van zijn oksel.

Ik voel zijn hartslag in een bedaard ritme kloppen en speel met zijn tepel die verstopt zit tussen krullend haar. Het knopje verhardt en dat maakt het spelen nog interessanter.

Maar als hij hetzelfde met de mijne wil doen, weer ik hem af.

‘Te gevoelig?’

Ik leg mijn hand op zijn borst en voel de warmte van zijn heerlijke lichaam. Was hij maar niet zo goddelijk lekker. Als hij een kluns in bed was geweest had ik ook geen probleem gehad. Dan was het bij die ene vergissing gebeven. Nu bouw ik al jaren voort op een stommititeit na een vergadering. Een afzakkertje, waarbij

het 'thuisbrengen' wel heel letterlijk genomen werd. De weerstand onderuitgehaald door alcohol. Hoe cliché kun je het bedenken?

Mirjam opende mijn ogen, die ik zo snel mogelijk weer sloot en sindsdien dichtplak met tape waarop zijn naam staat. Tevreden met de kruimels van een slecht huwelijk, waarbij zijn enige dochter hem voor een onmogelijke keuze plaatst. Nog twee jaar, dan is ze volwassen, dan gaat ze studeren. Weg uit het nest dat ik met mijn onzichtbare aanwezigheid bevuil. Het schuldgevoel heb ik na een korte opleving de mond gesnoerd. Sindsdien leef ik toe naar de vrijdag, die meer een vrijnacht is geworden. Mijn slaap kan ik in het weekend wel inhalen.

Onverzadigbaar ben ik. En dus zoek ik met mijn mond naar de zijne en begint het spel opnieuw.

*

Alles plakt aan mijn lichaam dat zich nog dichter tegen hem aandrukt.

'Je bent heerlijk. Ik denk dat je de eerste vrouw bent die nooit hoofdpijn heeft.' Edo legt zijn arm onder zijn hoofd en staart naar het plafond.

Ik denk terug aan die middag.

'Ken jij Lynn van der Meer?'

'Stil meisje, begonnen op vwo, blijven zitten, overgestapt naar havo-4,' dreunt Edo op.

'Ja, die bedoel ik.'

'Slim meisje, volgens mij is ze door problemen thuis blijven zitten.'

Ik draai me op mijn rug en inspecteer onze hotelkamer. Op het lage tafeltje staat de televisie, die ik altijd direct uitzet omdat ik ooit heb gehoord dat televisies spontaan kunnen ontbranden als ze op stand-by staan. De vrijdag erop staat hij echter gewoon weer aan, alsof ik geen zeggenschap heb over ons domein. Boven ons hoofdeind hangt een spiegel die we allebei graag en veel in de ga-

ten houden tijdens het vrijen, ook al zullen we dat nooit zeggen. Het sporadische oogcontact met ons spiegelbeeld wordt meestal snel verbroken. Naast het bed staat een schemerlampje dat weinig, maar precies genoeg, licht geeft. Edo voelde in het begin goed aan dat te veel licht ongemakkelijk was, maar dat speelt nu totaal geen rol meer. Het meest opvallend zijn echter de vele lampjes in de zwarte hemel boven onze hoofden. Als ik in mijn eigen bed lig is het plafond kaal en wit, en dan mis ik het gevoel van de hotel-hemel. Wanneer voelt een ruimte als thuis? Wordt dat gecreëerd door de mensen die er aanwezig zijn of doordat je er nu eenmaal de meeste tijd doorbrengt?

‘Dus Lynn heeft problemen thuis?’

‘Zoiets herinner ik me, maar dat is alweer even geleden. Nu doet ze het toch goed?’

‘Ze is inderdaad slim, maar afwezig. En ze is vreselijk mager. Ik heb geen idee wat er in haar omgaat.’

‘Een typische puber dus.’

Alsof daar alles mee gezegd is. In haar geval lijkt het anders. Ze switchte wel heel snel van een onnoemelijke angst naar het ontkennen daarvan.

‘Weet je misschien nog meer van haar? Ze zit nog niet zo lang bij mij in de klas, en om eerlijk te zijn is ze me nog niet eerder opgevallen. Maar nu...’

‘Moeten we het nu over school hebben?’

‘Er is iets met haar. Ze is... anders.’

Ik voel zijn zucht doordat zijn borstkas ineens rijst en dan even volgezogen blijft hangen. Dan duwt hij het laken opzij en stapt uit bed. Ik zie zijn hand over zijn bil strijken voor hij de badkamer in duikt. Zijn hele lijf is licht gebruind, het resultaat van regelmatige saunabezoekjes met af en toe een zonnebanksessie. Maar ik weet dat hij in de zomer het liefst op een van de ligbanken bij het zwembad ligt. En ik herinner me de schok toen ik hem daar herkende.

Een sauna en collega's zouden niet samen moeten kunnen gaan. Daar ontstond mijn eerste nieuwsgierigheid, omdat hij ineens

geen directeur meer was, want naakte directeuren bestaan niet. Dat de opgewonden verrassing niet alleen bij mij lag was duidelijk merkbaar. Het legde de kiem voor het aanbod me thuis te brengen een maand later.

‘Ik zie een denkrimpel.’ Hij komt op het bed aflopen en plooit zijn lichaam om het mijne. Dan strijkt hij over mijn voorhoofd en ik sluit mijn ogen. Zijn vingers op mijn lichaam, op welke plek dan ook, geven het leven zin. Hij maakt dat ik me compleet kan ontspannen en dat mijn zorgen als onbenullige rimpels gladgestreken worden. Lynn glijdt weg uit mijn gedachten.

‘Volgens mij heb ik ook denkrimpels op mijn schouders,’ mompel ik, terwijl ik mijn rug naar hem toe draai.

*

Als ik naar huis rijd, deint er een zeurderig gevoel door mijn lijf, terwijl ik me alleen maar loom en bevredigd zou moeten voelen. Er kan niet meer zijn dan deze vrijdagavonden. Nog niet. Maar als ik dat nou weet, waarom voel ik me nu dan zo klote? Waarom went het niet om midden in de nacht alleen naar huis te moeten rijden? Hij houdt van mij, dat is zeker, en daar klamp ik me al jaren aan vast. Ooit komt de tijd dat Edo en ik samen kunnen zijn, alle dagen van de week.

De stad slaapt. Er is bijna niemand op de weg als ik onder de glazen loopbrug van het station door rijd. De smalle lichte sikkels boven me lijken met me mee te bewegen langs de lichtkegels van de straatlantaarns op het donkere asfalt. De duistere achterkant van het station is een van de sinisterste plekken van Den Bosch, zeker als de treinen niet meer rijden en de plek alleen maar verlatenheid uitademt.

De rij scooters is geminimaliseerd tot een enkel geval.

‘Hij staat er nog,’ mompel ik zacht tegen mezelf. Mijn ogen schieten naar het dashboardklokje. Ze hoort thuis te zijn. Te slapen.

‘Trut,’ mopper ik tegen mezelf. Alsof ik iets over haar te zeggen

heb. Ik weet niet eens zeker of de scooter van haar is. Misschien is ze naar een vriendin? Of zijn haar ouders gescheiden en is ze naar haar vader?

Ik beseft dat ik nauwelijks iets van haar afweet. Ik neem me voor om volgende week eens in haar dossier te neuzen. Er waren problemen bij haar thuis, daar had Edo het toch over? Het zal wel weer met een scheiding te maken hebben. Ik vraag me af hoeveel mensen van boven de dertig nog nooit gescheiden zijn. Volgens mij zijn dat er niet zo veel. En kinderen zijn vaak het slachtoffer van die keuze van hun ouders. Is dat bij Lynn ook zo?